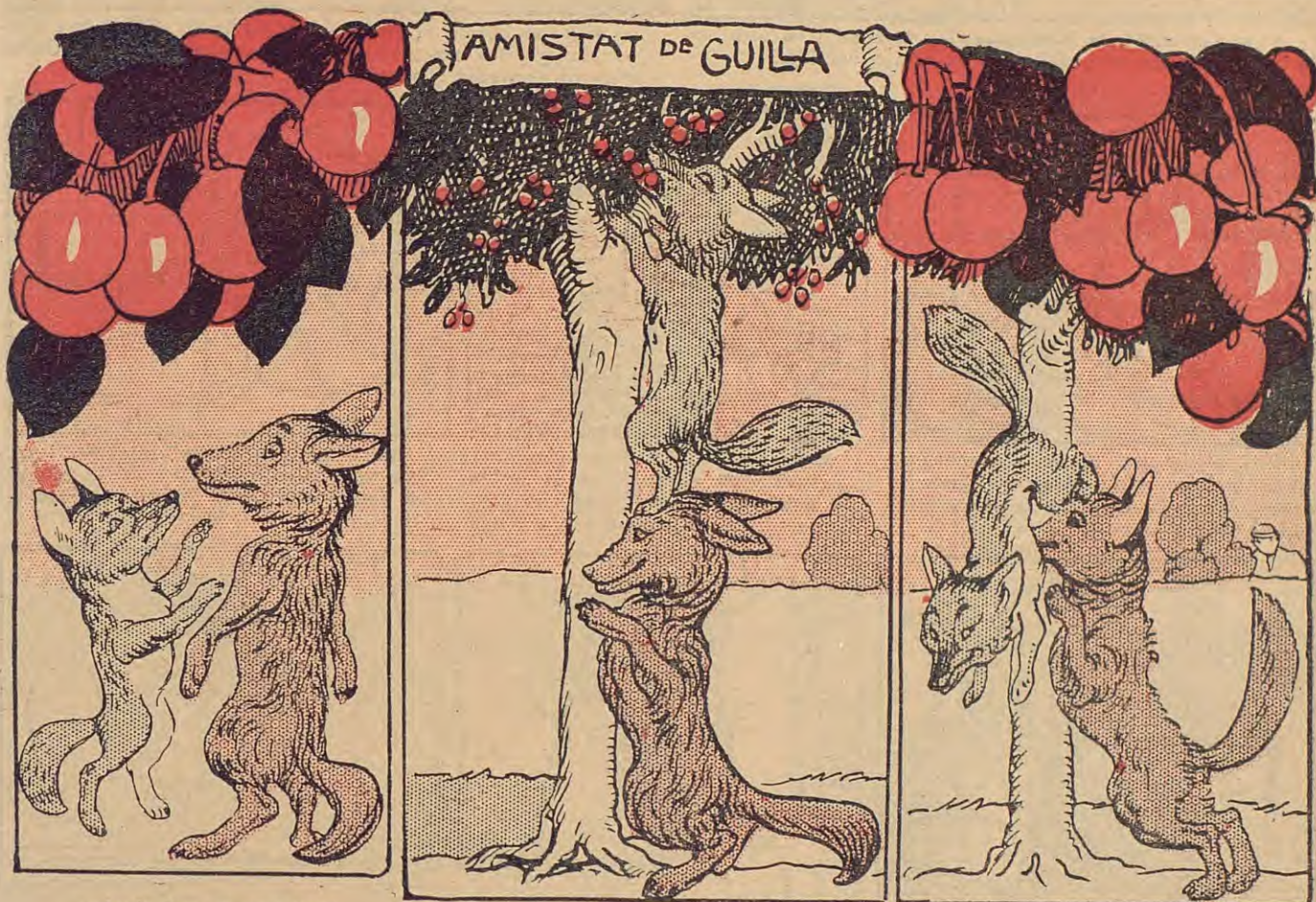

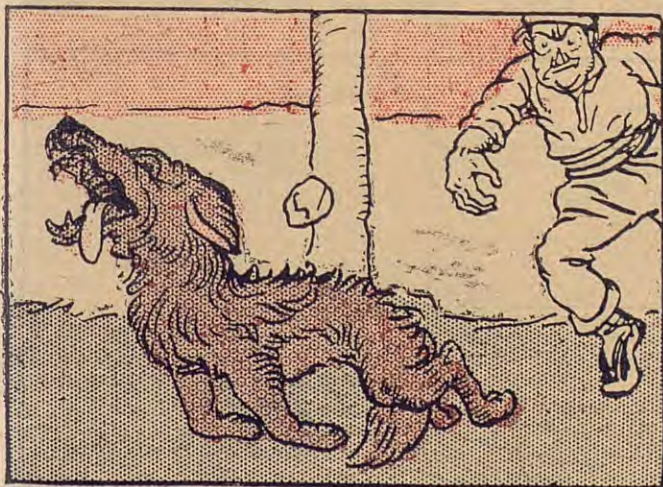
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

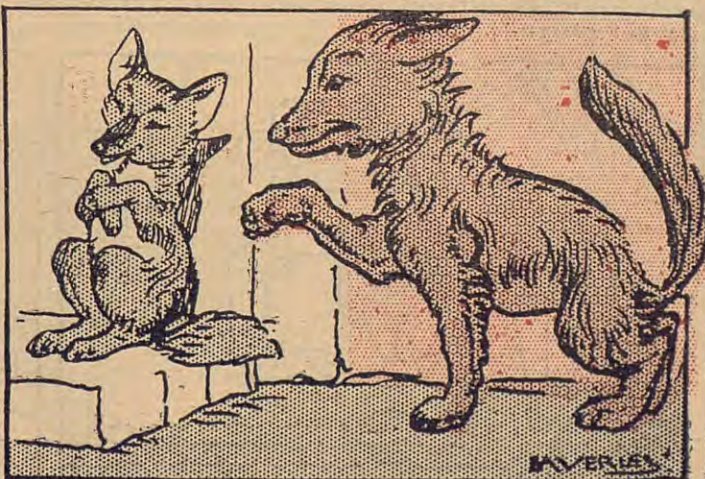
—Amic llop, si vols vení
he trobat un bon negoci
podem anar a partí.

Les cireres son del u
aguanta ferm mentre menjo
que després pujaràs tu.

—Jo baixo, que ja en tinc prou
i vaig a donà una volta
que no hi hagués res de nou.

—De cireres no n'he tastat
i és a mi que m'apedreguen.
La guilla m'ha ensarronat!

—Vaja, llop, no et pots queixar:
Val més que quatre cireres
saber «que no es pot badar».

Historia de'n Nasdepam.

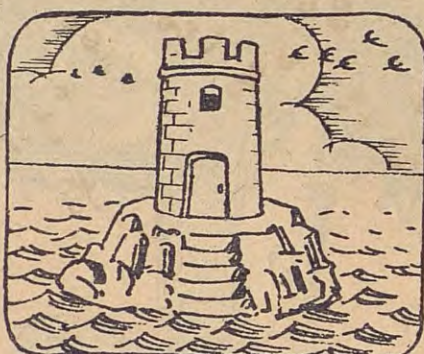
Trist i concirós, en Nasdepam fou traslladat en una barca a una illa «en mig del mar» on anava confinat.

Allí van deixar al nostre dissortat heroi sense altra companyia que les ones, tan aviat amanyagadores i mansoies com enfutismades i paoroses.

Pa i aigua era l'únic aliment que aquell amador rebia. Això no obstant, l'amor per a la bella Llustrina no s'esblaimava...

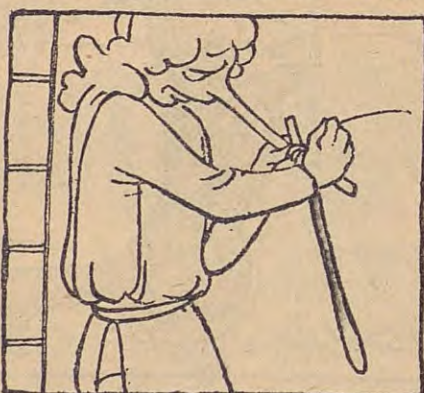
Ans al contrari: en contemplar la formosa vista panoràmica de la illa, es sentia tot endolcit i emportat per la poesia de la incomparable visió.

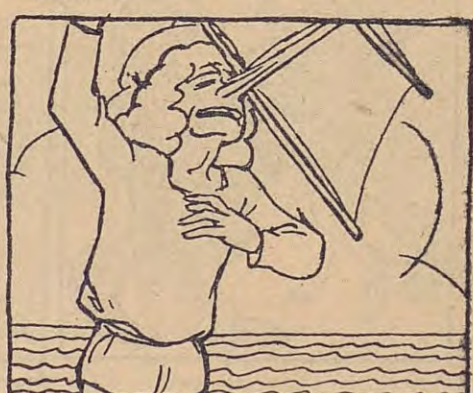
En Nasdepam no es resignava i «rumia que rumiaràs», cercava la manera de poder abandonar aquella ingrata residència.

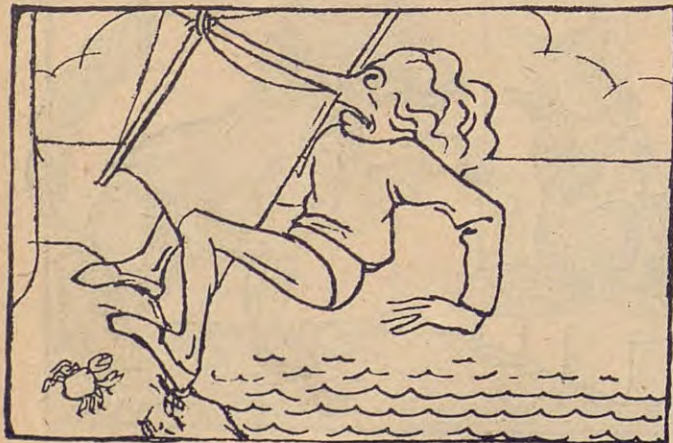
Per fi va atinar en l'oportunitat de tenir un nas ben gros i llarg i, volent treure'n partit, s'entretingué en estiragassar-lo i allargar-lo.

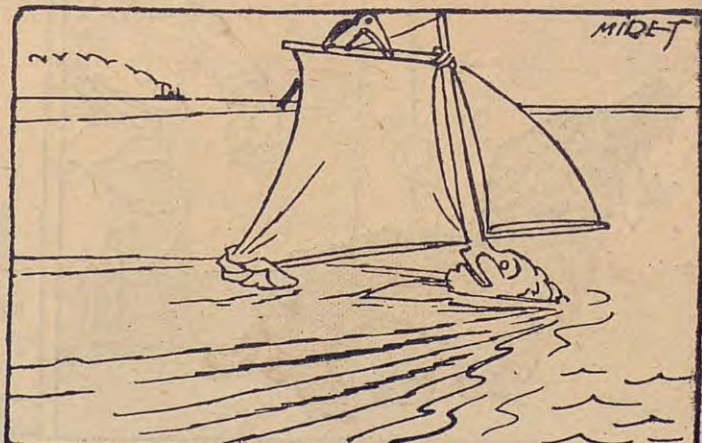
Quan el tingué prou a la mida, lligà a ell un bastó apropòsit que les ones, amorosivols, havien escupit damunt els rocs.

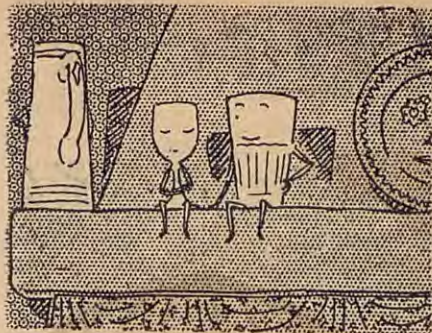
I amb un pany de la seva principesca camisa (que en honor a la veritat farem constar que era molt neta), es confeccionà una vela.

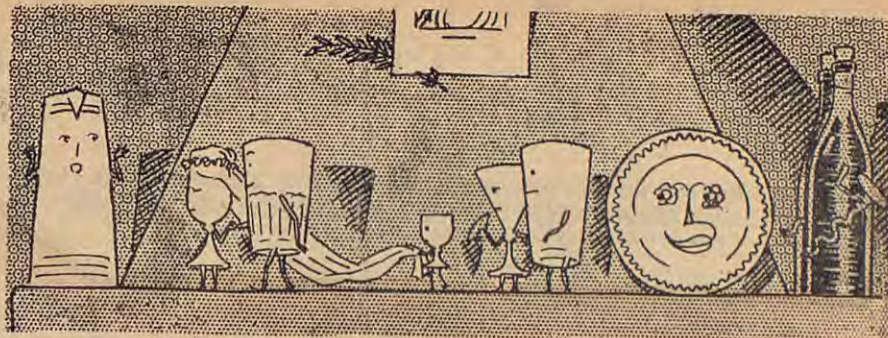
Després d'encomanar-se a tots els sants i enviar un all eternidor a l'amada posant uns ulls com de bé degollat, pataxufi, es llençà al mar.

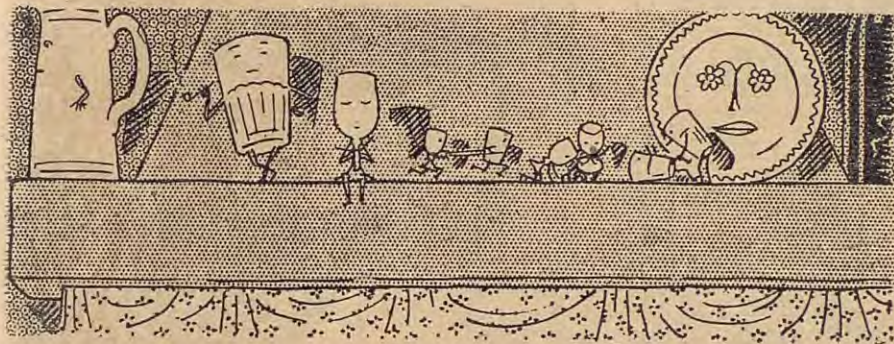
I amb un vent fresc i oportú, prengué ruta vers lo desconegut... Així és Nasdepam, les aventures del qual potser seguirem explicant un altre dia.

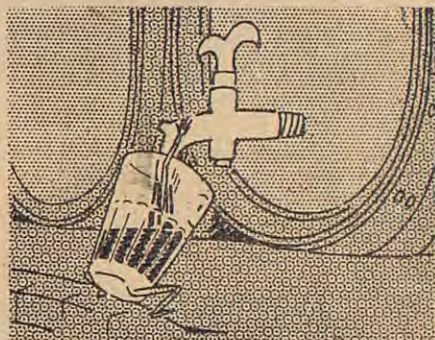
Els habitants del Faldar de la Llar de Foc vivien feia anys en un dolç benestar i fou en aquella placívola vida que nasqué l'estimació mútua del Vas i la Copa que passaven els dies en un festeig encisador.

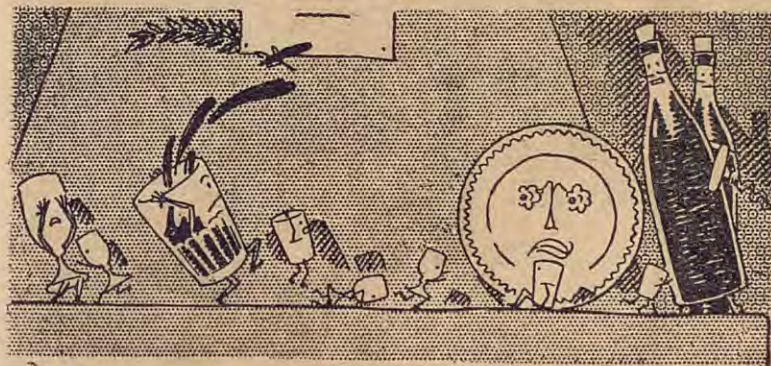
Fins que vingué el jorn tan desitjat de maridar-se, la qual cosa fou motiu de gran festassa. Els nuvis es passejaren davant el goig i l'admiració del Gerro i el Plat, seguits dels parents que vingueren de l'Armari expressament per assistir a tan faust esdeveniment, fent tothom immillorables vaticinis de tan gentil unió, que enclouia la gràcia delicada i la robustesa aciençada.

I començà per als esposos una vida suau i coronada de totes les benaurances. Sense gaires maldecaps veieren anar creixent la seva successió: una colla de vasos i copetes de ço més eixerit i entramaliat, que si bé alguna vegada feien enfadar als bons veïns, la major part del temps els divertien amb els seus graciosos jocs.

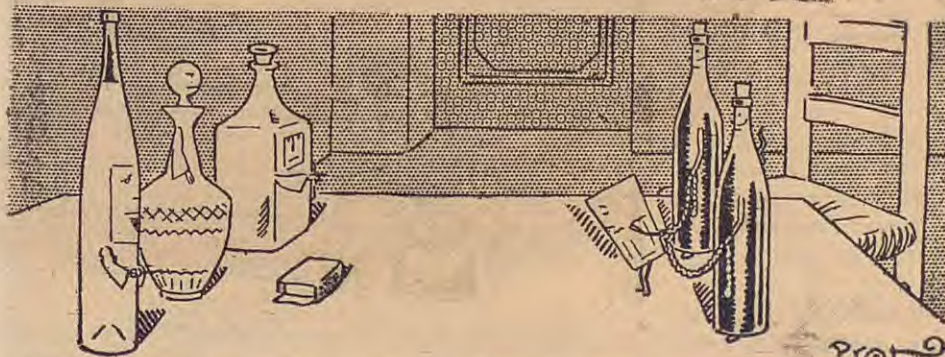

Però, aill, el pare començà a freqüentar el celler i molt sovint pujava al costat dels seus en un estat lamentable. La pobra Copa tingué el presentiment de que anaven a malmetre's els seus somnis de felicitat.

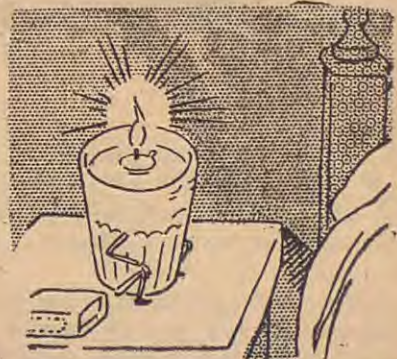

Així fou, car el marit anà bevint cada dia més i en arribar a casa estava enfellonit, maltractant a tothom, sense respecte pels propis ni pels estranys, insultant a la muller i pegant als infants amb greu perill de trencar-ne algun. A tal punt pujà el seu mal comportament, que tingué d'intervenir-hi la justícia.

I les Ampolles, que assumien el càrrec de vetllar per la tranquil·litat, un jorn que la cosa passà de mida, l'agafaren i el lligaren, portant-lo davant dels jutges per a castigar el seu mal comportament, ço que trobaren molt ben fet els veïns que n'estaven escandalitzats.

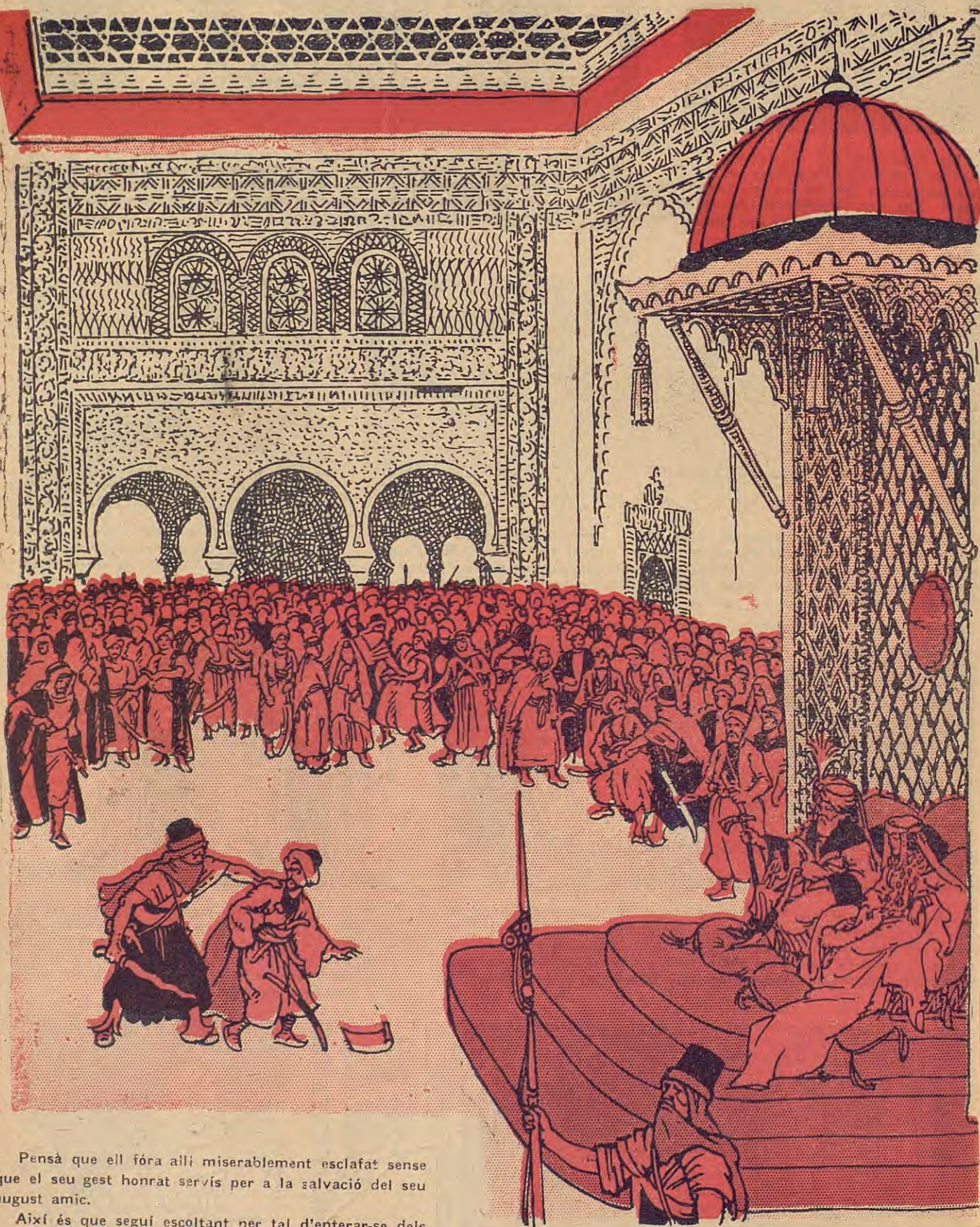
El Vas tingué de passar per totes les humiliacions, sentint-se despreciat de tothom i veient-se davant un tribunal inexorable format per les Ampolles: la de l'Aigua, la de Medicina i la de l'Aigua de Colònia, que fallaren d'acord condemnant-lo a «oli perpetu».

I d'ençà d'aquella dia que està reclòs en una cambra-dormitori, vetllant malats, sense possibilitat de poder tornar mai més a veure a la seva muller i fillets.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

Pensà que ell fóra allí miserablement esclafat sense que el seu gest honrat servís per a la salvació del seu august amic.

Així és que seguí escoltant per tal d'enterar-se dels detalls del complot. I no tardà en poder satisfer la seva curiositat. A l'endemà, en una recepció que es preparava, un dels conjurats—el que semblava portar la direcció—s'avengaria per a demanar clarament al monarca que es desféss d'estrangers i de Grildrigs molestosos i que, en canvi, nomenés una comissió de primats de la cort que es cuidés de presentar les reformes que calien (?) al país i els honors i retribucions que es devien als que de la cosa pública es captenien. Si, com era d'esperar, el Rei no accedia a les demandes, l'orador faria una senyal convinguda i, aleshores, els conjurats, ja escampats

per la gran sala, es llançarien sobre l'odiat, matarien a ell, al Splacknocks i a alguns palatins titllats de massa fidels, i s'imposarien fàcilment als restants per tal de fer valdre la voluntat dels conjurats.

I per a donar més força a aquesta mena de conclusions, els reunits es desemboçaren i allargaren el braç com en gest de jurament. Fou un instant tan sols, però n'hi hagué ben bé prou per a que en Samuel pogués percaçar la fesomia d'una bona part d'ells. Precisament la majoria eren els que més en alta estima eren tinguts pel Rei, el qual diferents vegades els hi havia perdonat faltes comeses, mereixedores de cert càstig... Però Gulliver no tingué gaire temps d'estranyar-se'n, per quan els reunits es retiraven amb moltes precaucions i en diversa direcció i corria el greu perill o d'ésser vist o d'ésser aixafat per aquells peuassos que s'apropaven amenaçadors. Així és que s'apressà a amagar-se sota un esboranc que tenia el tronc d'un arbre proper. I quan ja, passada una bona estona, aquell indret restà completament solitari, el nostre amic, fent una ruta sàviament tortuosa, s'encaminà vers el palau.

Ja arribat, en lloc d'anar-se'n com de costum al menjador reial, on sopava a la mateixa taula dels Reis, cuità a entrar en l'habitació de Rutrock Scalcath procurant no ésser vist per ningú, inclòs per la guàrdia que enraonava alegrement en un recó de l'avant-sala. I amagant-se darrera un silló, esperà pacientment.

Fou ja ben entrada la nit quan entrà Sa Majestat amb el seu ajuda de cambra. Gulliver esperà que aquest—havent enllestit el seu comès de despullar al monarca—fos ja fora, per a sortir del seu amagatall i comparèixer als ulls fortament encuriolats del ap de l'Estat, qui n'osabio donar explicació a aquella sobtada i estranya aparició. Gulliver s'apressà a explicar-ne el motiu, donant seguidament tots els detalls de ço que havia còt i fins de la faisó que ell creia podria parar-se el cop que es preparava.

El Rei escoltà amb la més gran atenció la relació d'en Samuel i aprovà el pla proposat, que li semblà indicadíssim. No cal dir que li remercià l'honorabilíssim gest amb paraules plenes d'emoció que afectaren fonament a l'excel·lent Grildrig, el qual es retirà amb mil precaucions vers la seva gàbia-habitació, i amb el cor tot satisfet d'haver acomplert una obra meritòria.

El dia següent, la gran sala de recepcions del palau presentava un aspecte magnífic. Tot ço que a Brobdinyac tenia un relleu social—cortisans, savis, nobles i guerrers—estava allí congregat.

No eren pas gaire nombroses les festes que el Rei donava, però totes elles eren sempre brillantíssimes. En aquella, però, potser s'havia sobrepujat a les anteriors.

El monarca remarcà que abans de començar el concert i la sessió que hom destinava a l'inspiració dels versaires i a la gràcia de les dansarines, si algú tenia alguna cosa important de què tractar, aprofités l'avinentesa. Com ja s'havia acordat en la secreta reunió, s'avençà el capítol del complot—el qual era el més inútil i el més ambiciós dels palatins—i començà el seu discurs que tothom escoltava amb el més gran silenci, inclòs el Rei, el qual, tenint a la falda a Gulliver—com a prova de consideració i estima—es mantenia completament serè.

Quan el cortisà hagué acabat el seu parlament, el monarca li respongué amb tanta energia i amb tan assenyades paraules, que entre l'auditori es produí un moviment i una remor d'aprovació general. Però els conspiradors no volgueren perdre temps i el qui havia parlat féu la senyal convinguda.

Més, en aquell moment, es produí una cosa extraordinària. En un instant, obeint sen s'dubte a una preparació minuciosa, cada un dels que formaven part del complot projectat fou detingut per un soldat que, amb l'arma amenaçant, imposava una rendició absoluta. La sorpresa els impedí intentar cap resistència. I els pocs que tingueren la sort de no ésser comptats entre els conspiradors, no s'atreviren pas a complir el pacte que de fet havia ja fracassat.

Aleshores el Rei parlà novament, censurant agrement els traïdors. I com a prova de que les pretensions llurs eren injustes i descabellades, féu un elogi d'en Samuel, al qual nomenà solemnement primer ministre del Reial Consell.

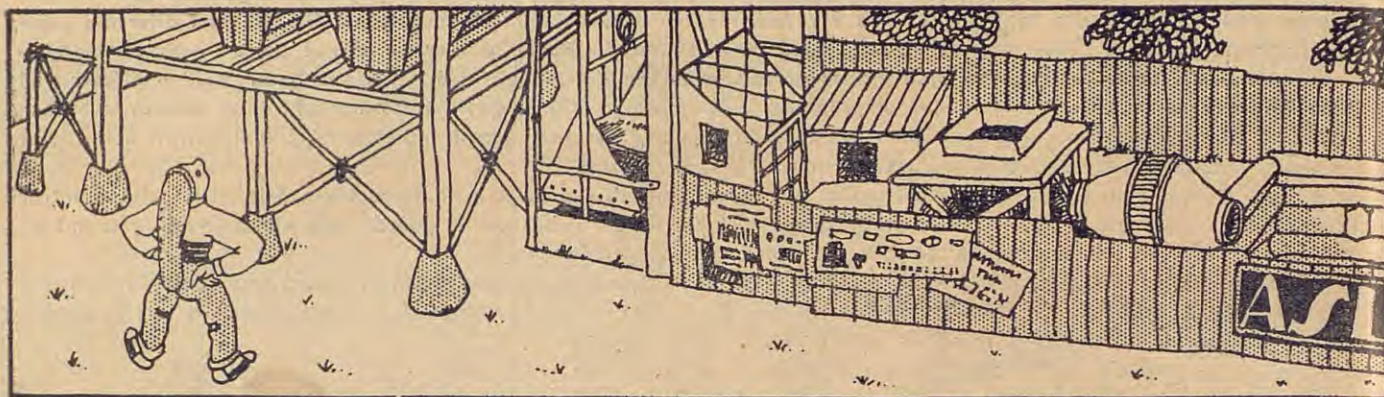
Un home que hagués sigut vanitós, potser hauria restat satisfet dels honors que càrrec tan elevat li conferien i més encara de la confiança amb què Sa Majestat l'honorava. Però no tenia pas aquest defecte el nostre amic; ans, al contrari, tants compliments i salutacions l'enutjaven i l'avorrien. Ell preferia no figurar de faisó prominent; per a ell era més plaent restar sempre en els rengles més poblats. Per altra part, cada jorn que passava, enyorava més el seu país i se li desvetllava d'una faisó formidable el desig de revaure'l ben aviat. Més, com podria fer-ho?... Amb quins mitjans?... I aquesta gairebé impossibilitat de poder atènyer ço que ja constituïa la seva única preocupació el tenia dolorosament entristit.

Per això s'animà quelcom quan els Reis li innovaren que, volent aprofitar l'avinentesa d'anar a visitar una gran ciutat d'un extrem de Brobdinyac, passarien una temporada en un poblet plaçat en un bell indret de la costa. Val a dir que aquesta combinació de la reial parella era inspirada més que per res en la salut abastament malmesa del Grildrig, al qual veïen com s'anava decandint d'una faisó que els inquietava força.

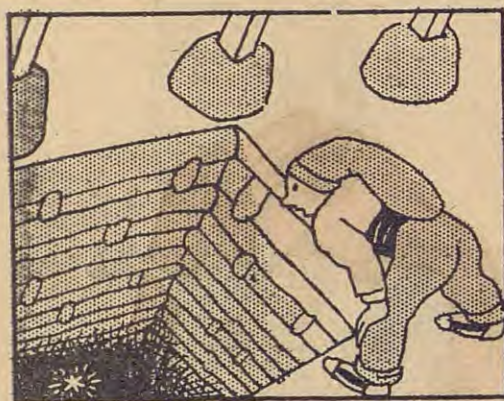

GULLIVER 1er MINISTRE

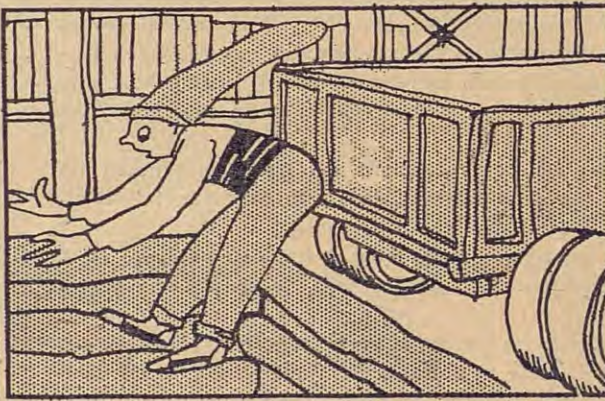
En Tòfol visita el Metropolità

«Quina enveja taria als veïns de Collfreda si al tornar-hi, e nTòfol podia dir-los-hi que havia visitat les obres del Metropolità!

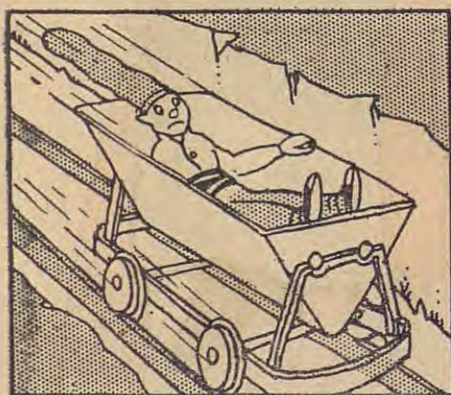
Quines obres més precioses, aquelles! I quins pous més profunds, diantrel! Es feia en Tòfol aquestes i altres reflexions semblants...

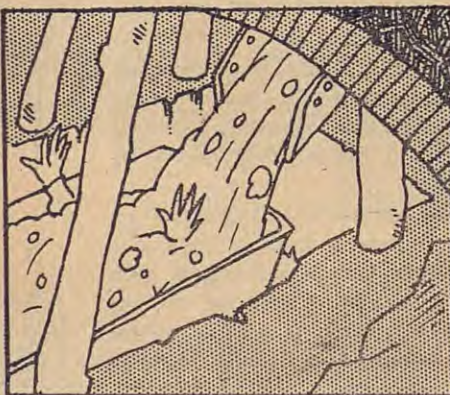
...quan, de prompte, un auto-camió en una de les seves sobtades evolucions! I féu perdre l'equilibri i...

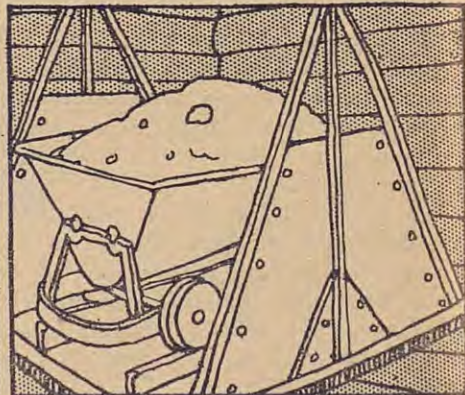
...avall val! Sense presentació de cap mena, en Tòfol començà activament la visita.

En arribar a baix, caigué amb suavitat sobre una vagoneta que, amb l'empenta, les enfilà túnel avall.

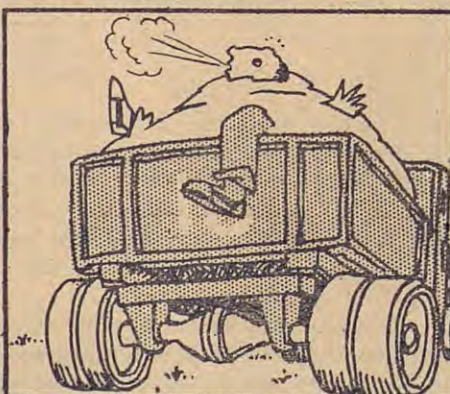
En ésser al final, ni temps tingué de respirar que ja una avalanxa de terra li caigué al damunt...

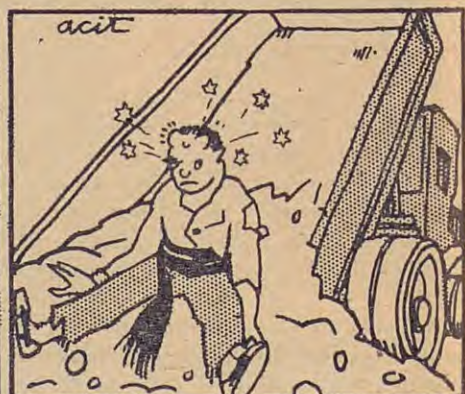
...omplint la vagoneta en un dir «amen». D'allí l'acondüïren els obrers al potent ascensor...

...que no va fer altra cosa que deixar-la a dalt de la bastida des d'on en Tòfol, barrejat amb la terra...

...fou precipitat per un gran embut anant a caure a dintre d'un altre camió que emprengué la marxa...

...cap a Sant Pere Martre, on deixà al nostre home amb ben poques ganes de tornar a començar la visita.

—Amb el trineu que bé es corra;
amb ell sí que no hi han sotracsl

Llàstima que en la tal «pista»
s'hi trobi algun vianant

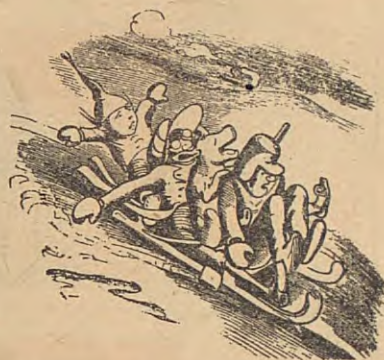
que en passatger es transforma
sense el lloc volgué pagar,

al contrari; enfutismant-se
i amb ganes de protestar.

Com si prou no fos encara
enfilen a un caçador

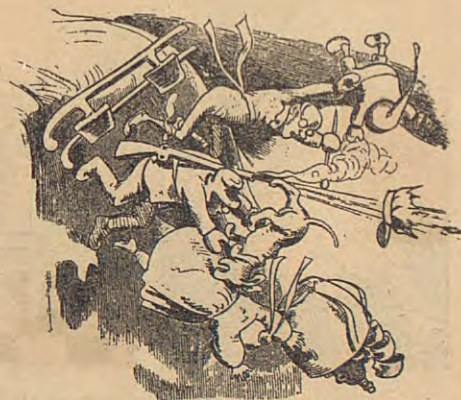
que amb el gos, tot xano xano,
anava a matà algun tord.

Amb la fúria de la cursa
una dona han atrapat

que amb el cistell carregada
anava cap al mercat.

Engolits per un alt cingle,
cridant tots desesperats,

al fons cauen amb tal «pegas»
que de cap queden clavats.

Quan al fi poden sortir-ne
esbraven llur malhumor.

I el noi, dolorit, exclama:
—Mai més voldré fer esport!

LA PURGA D'EN PERET

En Joanet és de lo més lleminer que corre. Té una fal·lera tal...

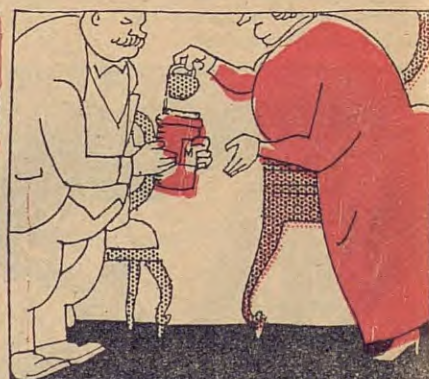
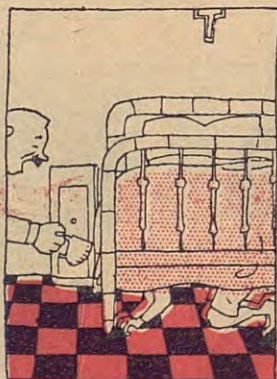
...per les confitures, que a casa seva ni damunt dels armaris hi ha res segur.

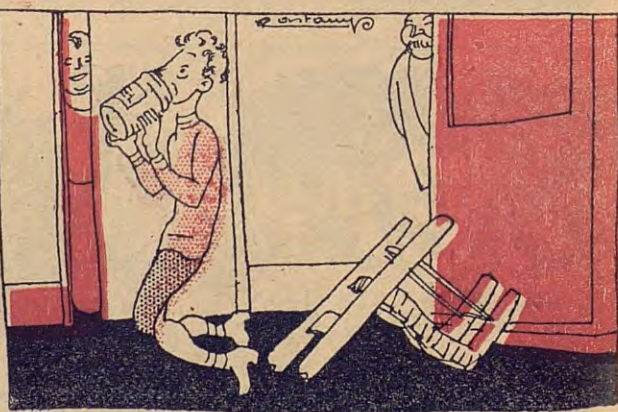
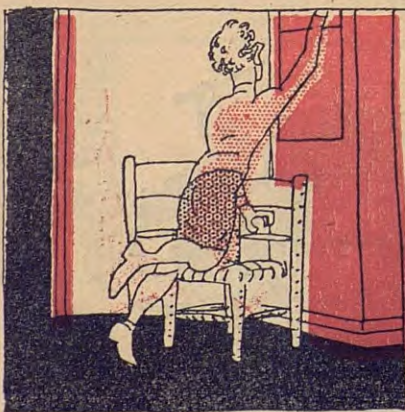
Tantes i tantes lleminadures, li produeixen un empatx. Més no hi ha manera de fer-li pendre oli de resina.

Prou el seu pare, amb el to més persuassiu, clama: «Joanet, sigues bon minyó; apa, no més una miqueta».

Tots els precs són en debades: en Joanet no està per purgues. S'amaga sota el llit i d'allí no el treu ningú! El seu pare, però, que és home de recursos, té una gran idea. Aboca la taça de l'oli en un pot que diu «mél» i curiosament el deixa al damunt d'un armari.

A no trigar gaire, en Joanet s'adona del pot de mél... i ja podeu comptar amb quin afany s'enfila, l'agafa i l'engoleix enllepolit. Però, nois!, quina cara hi posa quan hi troba el gust inesperat!
El seu pare va lograr dues coses: que en Joanet es purgués i que mai més cometés la falta d'enfilar-se en un armari per a menjar lleminedures.